

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **P. V. D.**, narozen dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem Z. 14, P., zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, čj. OAM-261/LE-BE03-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že žalobce v minulosti legálně pobýval na území České republiky, pak nicméně povolení k pobytu pozbyl, neboť nepožádal o prodloužení jeho platnosti. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR. Jediným důvodem pro podání žádosti je snaha o legalizaci dalšího pobytu žalobce na území ČR, kde hodlá setrvat z ekonomických důvodů. Žalobce sice

uvedl, že hodlá hledat své dítě, nicméně nemá zaručenou informaci o tom, že se dítě skutečně narodilo. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu. Jelikož je žalobce zdrav a v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz v souvislosti s rozhodováním o udělení tzv. humanitárního azylu, dospěl žalovaný k závěru, že nejsou splněny ani podmínky § 14 zákona o azylu. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný odůvodnil tím, že žalobci po návratu do země původu nehrozí nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Svůj závěr blíže podepřel zjištěními ze zpráv o zemi původu. Státní vietnamské orgány nejevily o žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a vzhledem k tomu, že nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, nelze se domnívat, že by se o něj vietnamské orgány zajímaly po návratu do vlasti. Pokud by žalobce po návratu do země původu nebyl schopen získat zaměstnání, není možné to přičítat azylově relevantním důvodům, ale obecné situaci na trhu práce. Žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce představovala rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že žalovaný měl rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany, neboť u ní se na rozdíl od azylu nevyžaduje kauzální spojitost vážné újmy s taxativními důvody pronásledování. Žalobce byl v době od 2. 4. 2013 do 13. 11. 2014 ve výkonu trestu. Před nástupem do výkonu trestu byla jeho přítelkyně N. T. H. ve čtvrtém měsíci těhotenství, dítě se tak pravděpodobně narodilo v září, tedy dva měsíce před propuštěním žalovaného (*správně žalobce – pozn. soudu*). Jelikož byl žalobce krátce nato zadržen policií, nepodařilo se mu najít přítelkyni s dítětem. Je přitom velmi pravděpodobné, že se nachází na území České republiky. Neposkytnutím doplňkové ochrany by došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, tedy nastala by vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by neměl možnost nalézt přítelkyni s dítětem. Žalovaný se s tímto důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany dostatečně nevypořádal, rozhodnutí trpí v této části nepřezkoumatelností. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu se žalobce dozvěděl až po svém zadržení policií, dříve o ní nevěděl.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že po vyhodnocení „azylového příběhu“ dospěl k závěru, že jediným skutečným motivem žalobce jsou ekonomické důvody pro legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Zájem o nalezení syna byl žalovaným vyhodnocen jako nepřesvědčivý. Žalovaný byl oprávněn při zvažování o udělení mezinárodní ochrany hodnotit dřívější odsouzení žalobce pro trestný čin výroby a držení omamných látek. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť země původu žalobce je hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou a žalobce k ní má přístup.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem implicitní souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 11. 2014 sepsal žalovaný s žalobcem žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž žalobce uvedl, že v České republice pobývá od 10. 1. 2008. Zemi původu opustil kvůli práci. Ve Vietnamu pracoval v zemědělství, v České republice pracuje jako prodáváč na tržnici SAPA. O udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu, aby si mohl v České republice vydělat nějaké peníze, neboť ve Vietnamu by nesehnal výhodnou práci. Dále chce najít své dítě – domnívá se, že žije v České republice. Proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání pro výrobu a držení omamných látek, byl odsouzen k trestu odnětí svobody (duben 2013 – 13. 11. 2014). V případě návratu do země původu má žalobce obavy z toho, že tam má velký dluh, zastavil dům, a proto se obává kontaktovat svoji rodinu. Zdravotní stav žalobce je dobrý. Dne 28. 11. 2014 proběhl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, při němž žalobce sdělil, že do České republiky odešel počátkem roku 2008 za prací. Na cestu si musel půjčit od banky hodně peněz, zastavil proto dům rodičů, dluh chtěl splácet výdělků v České republice. Dluh však nesplácí, neboť nastala krize. Nemá v úmyslu zůstat v České republice, chce vydělat peníze na úhradu dluhu ve Vietnamu a pro rodiče a pak se vrátit domů. Policie ho zadržela v pěstírně marihuany, byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 2. 4. 2013 do 13. 11. 2014. V únoru 2013 se naposledy viděl se svojí bývalou přítelkyní N. T. H. (ročník ...), s kterou čekal dítě, byla ve čtvrtém měsíci těhotenství. Bývalá přítelkyně nevěděla, že žalobce bude vykonávat trest odnětí svobody, řekl jí, že jde pracovat daleko. Po propuštění z výkonu trestu žalobce nestačil najít své dítě, které se v mezidobí muselo narodit, byl brzy zadržen policií.

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí výpis z Infobanky ČTK o vývoji událostí ve Vietnamu od roku 2000 do 14. 10. 2013, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávu organizace Human Rights Watch za rok 2014, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z října 2012 a výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR. Žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen dne 10. 12. 2014.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice

2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 27. 11. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Obecná tvrzení žalobce, že v řízení byl porušen § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení zákona, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Totéž platí i o tvrzení, že byly porušeny § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, doplněné o konstatování, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, azylu z humanitárních důvodů a že mu v případě návratu hrozí vážná újma. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o které své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Řádnými žalobními body pak žalobce fakticky napadá pouze tu část výroku rozhodnutí žalovaného, kterou mu nebyla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Žalobce totiž tvrdí, že na území České republiky pravděpodobně žije jeho dítě, které se narodilo v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody. S matkou dítěte nemá žádný kontakt a chce se pokusit vyhledat je. Pakliže by byl povinen vrátit se do země původu, byl by zbaven možnosti navázat kontakt se svým dítětem, čímž by bylo zasaženo do jeho práva na

rodinný život. V této souvislosti žalobce vytýká žalovanému, že se vůbec nezabýval tímto důvodem uvedeným v žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Na základě shromážděných zpráv o zemi původu dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť v zemi původu není žádný ozbrojený konflikt a žalobce není „nepohodlný“ režimu vládnoucímu v zemi původu. Ani dlouhodobý pobyt žalobce v zahraničí a podání žádosti o mezinárodní ochranu nezavdává důvod domnívat se, že by z těchto příčin hrozil žalobci jakýkoliv postih.

Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K tvrzení žalobce, že hodlá na území ČR hledat své dítě, žalovaný uvedl, že nemá zaručenou informaci o tom, že by se dítě skutečně narodilo (je nerozhodné, že toto hodnocení ze strany žalovaného je uvedeno v té části rozhodnutí, která se týká naplnění podmínek pro udělení azylu). Byť tedy rozhodnutí žalovaného trpí významnými deficity, neboť v něm není výslovně uvedeno a blíže odůvodněno, že rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany nepředstavuje zásah do žalobcova rodinného života, vyplývá z něho, že žalovaný nemá za prokázané, že by žalobce měl na území České republiky dítě. Rozhodnutí je tedy na samé hraně přezkoumatelnosti, nejedná se však o nedostatek důvodů skutkových, nýbrž pouze o zkratkovitost vlastního odůvodnění rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že kvalita odůvodnění ještě umožňuje, aby soud věcně přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí, a neshledal tedy důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobní bod je nedůvodný.

Ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nemá na rozdíl od ostatních alternativních hypotéz § 14a odst. 2 definujících pojem vážná újma předobraz v tzv. kvalifikační směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo

osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany). Tato skutková podstata pro udělení doplňkové ochrany jde nad rámec požadavků kvalifikační směrnice, což je podle čl. 3 kvalifikační směrnice s touto směrnicí slučitelné. Judikatura správních soudů dospěla k závěru, že pod § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je možné podřadit případy, kdy by v důsledku vycestování žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který zaručuje právo na respektování rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud dovodil, že § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze aplikovat pouze na případy, v nichž by došlo k porušení tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy, tj. že by vycestováním žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, nikoliv že vycestováním by bylo znemožněno udržování a další rozvíjení rodinného a soukromého života etablovaného v České republice. Pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý život v zemi původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit žadateli o mezinárodní ochranu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19). Ostatně z § 2 odst. 6 a 7 a § 14a odst. 1 zákona o azylu plyne, že z pohledu přiznání doplňkové ochrany je relevantní pouze hrozba vážné újmy, jejímž původcem je stát, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu občanem, resp. soukromé osoby na území tohoto státu. Stát, jehož je žadatel občanem, může být původcem hrozby vážné újmy spočívající v zásahu do rodinného či soukromého života pouze v situacích, na které dopadá extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy. Cizí stát nemůže ohržovat rodinný a soukromý život, který žadatel o mezinárodní ochranu udržuje na území státu, v němž žádá o mezinárodní ochranu.

Žalobce se nedomáhá ochrany existujících faktických rodinných pout, neboť přítelkyně, s kterou dle svého tvrzení očekával narození dítěte, již není jeho přítelkyní. Narození dítěte žalobce pouze předpokládá, ve správním řízení nikterak nedoložil, že se mu dítě skutečně narodilo, nebo alespoň že jeho tehdejší přítelkyně byla těhotná. Jedná se přitom o skutečnosti, k nimž mělo dojít na území České republiky, nikoliv v zemi původu. Neplatí tedy, že by ve vztahu k těmto skutečnostem postačovalo jejich věrohodné vyličení ze strany žadatele o mezinárodní ochranu, bez povinnosti navrhnout důkazy k těmto tvrzením. Absence důkazní povinnosti žalobce (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 – 57, nebo rozsudek ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 – 40) se vztahuje toliko na události, k nimž došlo mimo území České republiky. Je zřejmé, že ke dni rozhodování žalovaného žalobce nežil s přítelkyní ani jejich společným dítětem. Žalobce tedy neměl žádný rodinný život na území České republiky. Sám vypověděl, že neví, kde se dítě nachází, jeho narození pouze předpokládá, s přítelkyní se naposledy viděl v únoru 2013 před nástupem do výkonu trestu. Vycestováním z České republiky by tedy nemohl být neexistující rodinný život žalobce v České republice ani v nejmenším dotčen. Žalobce žádostí o udělení mezinárodní ochrany sledoval mj. cíl nalézt své dítě, tedy usiluje o vytvoření rodinného života v podobě navázání a udržování styku se svým dítětem. K tomu ovšem institut doplňkové ochrany (ani jiná forma mezinárodní ochrany) neslouží. I v případě vrácení do země původu, pakliže by se žalobci nepodařilo upravit svůj pobytový režim na území České republiky prostředky dle zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se může žalobce svých rodičovských práv (právo na uznání otcovství, právo na styk s dítětem) domáhat soudní cestou prostřednictvím právní pomoci podle Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (vyhláška č. 98/1984 Sb.).

Soud tedy uzavírá, že z tvrzení žalobce uplatněných ve správním řízení nevyplývá, že by v případě jeho návratu do země původu bylo dotčeno právo na rodinný život v jeho extraterritoriálních účincích. Pouze v tomto rozsahu je ochrana rodinného života relevantní z pohledu doplňkové ochrany. Lze ostatně doplnit, že nebylo ani prokázáno, že by vycestováním žalobce byl dotčen jeho rodinný život udržovaný na území České republiky, neboť zde žalobce žádný faktický rodinný život nevede. I kdyby bylo možné pod čl. 8 Úmluvy podřadit právo na vytvoření rodinných pout, není ochrana rodinného a soukromého života, který žadatel o mezinárodní ochranu udržuje a rozvíjí na území České republiky, relevantní z pohledu zákona o azylu. Ochrany požívá dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky (viz § 119a odst. 2).

Soud tedy neshledal, že by vycestováním žalobce do země původu byl porušen čl. 8 Úmluvy či jiný mezinárodní závazek České republiky, a tedy že by byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce dále poznamenal, že o mezinárodní ochranu nemohl požádat dříve, neboť o této možnosti nevěděl. K tomu soud uvádí, že skutečnost, zda žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu již dříve, není významná pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu vyplývá jednoznačný závěr, k němuž dospěl i žalovaný, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu především z toho důvodu, aby mohl setrvat na území České republiky a být zde výdělečně činný. Žalobce sám uvedl, že potřebuje vydělat peníze na úhradu bankovního úvěru, který si vzal v zemi původu ke krytí nákladů na vycestování ze země původu, a dále peníze k zaopatření rodičů. Poté se chce do země původu vrátit. Je tedy zřejmé, že stěžejním důvodem žádosti je snaha získat právní titul opravňující žalobce k dalšímu pobytu a především pak k výkonu výdělečné činnosti na území České republiky. Vyjádření žalobce o tom, že se následně chce vrátit do země původu, výmluvně dokládá, že žalobce nepocituje žádné významnější obavy z návratu do země původu, tedy ani obavy z pronásledování, ani obavy z vážné újmy. Jediné obavy, které žalobce má, se týkají jeho ekonomické situace v případě návratu do země původu. Ekonomické motivy ovšem nejsou relevantní pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému

soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 9. 2. 2015, čj. 49 Az 12/2015 – 14, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. Poté, co byl JUDr. Matiaškovi pozastaven výkon advokacie, ustanovil svým zástupcem podle § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, Mgr. Filipa Schmidta, LL.M. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepsí doplnění žaloby ze dne 17. 2. 2015 [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 1.428 Kč (21 % z 6.800 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8.228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2016

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vlasáková